

Sygn. akt I C 918/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: sekr. (...)

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 r. w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko D. C.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) we W. na rzecz pozwanego D. C. kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 grudnia 2015 r. powód (...) z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od D. C. kwoty 33.527,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew wskazał, że w dniu 21 lipca 2008 r. roku pozwany zawarł z (...) S. A. (poprzednio (...) Bank S. A.) umowę bankową numer (...). Pozwany nie spłacił wynikającego z umowy zadłużenia, wobec czego, w dniu 17 kwietnia 2015 r. (...) S. A. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej z ww. umowy w stosunku do pozwanego.

W dniu 24 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt I Nc 2170/15).

Na powyższe pozwany złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lipca 2008 roku pozwany D. C. zawarł z (...) Bankiem S. A. w W., poprzednikiem prawnym S. A. ((...)) z siedzibą w P. ((...)), umowę bankową numer (...).

bezporne

Pismem z dnia 14.10.2009r. S. A. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 22.668,26 zł tytułem zadłużenia z umowy nr (...). Wskazując, iż od kwoty 17.000 zł będą naliczane dalsze odsetki.

dowód: pismo z dnia 14.10.2009r. k. 48

W dniu 17 kwietnia 2015 r. (...) z siedzibą we W. zawarł z S. A. (...) z siedzibą w P. (...) umowę przelewu wierzytelności przysługujących bankowi w stosunku do pozwanego, wskazano, iż na wierzytelność składa się kwota 17.500 zł należności głównej, 15.145,35 zł odsetek, 893,12 kosztów.

bezsporne, nadto: umowa przelewu wierzytelności – k. 9-12, wciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 13

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako przedawnione nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie (który stanowił w zasadzie okoliczności bezsporne), Sąd oparł się na załączonych do akt dokumentach. Wskazać należy, iż prawdziwości i wiarygodności tych dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała.

Roszczenie zgłoszone przez stronę powodową dotyczyło wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem, którą powód nabył w drodze umowy cesji wierzytelności.

Z uwagi na podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie zarzut przedawnienia, zasadnym było ustalenie w pierwszej kolejności, czy dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu.

Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, powołując się na upływ czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość dochodzenia wykonania świadczenia (lub odszkodowania za szkody powstałe wskutek jego niewykonania lub nienależytego wykonania) przed sądem (państwowym lub arbitrażowym). Sytuacja dłużnika, która polega na możliwości odmowy świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia, jest jego prawem podmiotowym. Wynika stąd, że terminy przedawnienia zakreślają granice czasowe, w ramach których może zostać wytoczone powództwo, złożony odpowiedni wniosek lub postawiony zarzut. Jeżeli upłynie termin przedawnienia, a wierzyciel wystąpi do sądu z powództwem opartym na przedawnionym roszczeniu, na wniosek pozwanego – dłużnika podnoszącego zarzut przedawnienia, sąd oddali powództwo. Jeżeli zarzut przedawnienia nie zostanie przez dłużnika podniesiony, sąd rozpatrzy powództwo, tak jakby przedawnienie nie nastąpiło.

Przepisy normujące przedawnienie mają charakter *ius cogens*, co oznacza, że normy prawne, których treść i zakres da się odczytać z tych przepisów, są bezwzględnie obowiązujące. Sąd Najwyższy określił charakter przepisów o przedawnieniu oraz ich *ratio legis*, stwierdzając, że przepisy o przedawnieniu "mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność (...), dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strona pozostawałaby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 500/90).

Ustawowym skutkiem przedawnienia roszczenia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia, czyli tzw. zarzut peremptoryjny. Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (tak uchwała SN z 10.11.1995r., III CZP 156/95).

Podniesienie więc przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia głównego rozciąga się również na odsetki. Wspomnieć w tym miejscu należy, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Przy czym, stosownie do treści art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 k.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż umowa pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwanym została zawarta w dniu 21 lipca 2008 r., co zostało bezspornie w przedmiotowej sprawie ustalone. Powód nie zaprzeczył podniesionej przez pozwanego okoliczności, iż roszczenie jest przedawnione, nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej, do czego był zobowiązany na mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c., by dowieść w jakiej konkretnie dacie umowa została wypowiedziana, w jakiej dacie wierzytelność stała się wymagalna. Wiadomo jedynie, iż od zawarcia umowy do dnia złożenia pozwu upłynęło przeszło 7 lat, a w związku z tym do przedawnienia roszczenia jak najbardziej mogło dojść, ponieważ w przedmiotowej sprawie niewątpliwie ma zastosowanie 3 – letni termin przedawnienia związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nadto pozwany złożył do akt sprawy kierowane do niego przez pierwotnego wierzyciela pismo z dnia 14.10.2009r. którym wierzyciel wzywał pozwanego do zapłaty kwoty 22.668,26 zł z tytułu przedmiotowej umowy, a zatem należało przyjąć iż należność główna w dniu 14.10.2009r. była już wymagalna.

W związku z tym – skoro materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, by do przedawnienia nie doszło, a powód twierdzeniom pozwanego nie zaprzeczył, w ocenie Sądu należało przyjąć, że fakt przedawnienia się roszczenia został przez wierzyciela przyznany.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznając, iż wierzytelność dochodzona przez powoda uległa przedawnieniu, powództwo na mocy art. 118 k.c. oddalił.

O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)